

БЛАГОРОДНОТО ЗАЙЧЕ

Малката кжшурка на Свѣтлини се намираше близо край селската гора. Често гората мамѣше Свѣтла, като ѝ говорѣше: „Ела, Свѣтличке, да чуешъ, какъ клокочи бистрото поточе; какъ вълшебно пѣе славейчето, скрито въ пазвитѣ на моитѣ дебри. И вѣковнитѣ дървета шепнатъ съ звездичкитѣ, а луната, повиснала презъ листата на букитѣ, дивно се оглежда въ моето вълшебно езеро. Папратитѣ около брѣга пѣятъ пѣсенъта на русалкитѣ“. Но Свѣтла добродушно отговаряше: „Мама ми каза, че ти имашъ звѣрове... И се страхувамъ да се не изгубя“...

Гората, обаче, я мамѣше, молѣше. Свѣтличка не устоя на изкушението и трѣгна изъ гората.

Истина, колко хубава и многообразна бѣше тази гора! Месецътъ свѣтѣше вълшебно, ромонътъ на поточето унасяше въ благодатенъ сънъ, а славейчето замайваше главата и караше сърдцето усилено да бие. Всичко това омайваше Свѣтла, а гората я мамѣше все по-дълбоко и дълбоко. И тя навлѣзе навжтре. Когато се огледа — нѣмаше никаква пжтека, а всичко потѣваше въ шубръци, храсти и дървета. Уплаши се. Заплака. А листата на дърветата ѝ се при-свиваха.

Нейниятъ плачъ достигна до ушитѣ на Кума-Лиса. „Чакай да видя, какъвъ е този плачъ“, — си рече Лиса.

— Кой плаче тамъ? — попита тя.

— Азъ... азъ съмъ... Свѣтла, гдето живѣя на край гората, въ малката, бѣло варосана кжщичка.

— Но кжде си ти, Свѣтличке? — Азъ мисля, че се познаваме съ майка ти...

— Тука съмъ, тука... но не мога да се измъкна изъ този шубръкъ...

— Чакай. Ще ти помогна.

Дълбока радостъ се изписа по лицето на хитрата Лисана, като видѣ такава хубава и жива кукла.

„Ще я заведа, — си рече тя — при моитѣ лисичета, да си играятъ съ нея“. Хвана я за ржчичката.

— Не плачи, Свѣтличке. Ще те заведа у васъ, не плачи.

Свѣтличка мълкомъ я следваше. Бѣше се заморила отъ дългото ходене и едва пристѣпваше. А Кума-Лиса радостно подскочаше предъ нея, като си говорѣше: „Жива кукла вода за моитѣ лисичета. Нека си играятъ лисичетата ми“. Вървѣше нетърпеливо напредъ и все туй си бѣбрѣше на своя лисичи езикъ. Но, като ми-наваше край единъ храстъ, Заю чу думитѣ ѝ и наостри уши.

— Гледай ти, — проклетата Лиса: кукла води на лисичетата, а майката на това детенце ще има да плаче сега!

Обу си набързо Заю терлицитѣ и реши да ги последва. Измъкна се внимателно отъ храста и леко дръпна за кжсата рожличка Свѣтла. Свѣтла, изплашена, се извърна и бѣше готова да писне, но Заю бързо сложи прѣстъ на устата си, въ знака на